

Het herstel van Rose Gold

STEPHANIE WROBEL

Het herstel van
**ROSE
GOLD**

Vertaald door Marja Borg

2020 Prometheus Amsterdam

Voor mijn ouders, Ron en Kathy Wrobel

Oorspronkelijke titel *The Recovery of Rose Gold*

© 2020 Stephanie Wrobel

© 2020 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Marja Borg

Omslagontwerp Sander Patelski

Foto omslag Kromedomio/iStock/Getty Images

Foto auteur Sam Way

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4374 9

1

Patty

De dag van de vrijlating

Mijn dochter hoefde niet tegen me te getuigen. Ze wilde het zelf.

Het is de schuld van Rose Gold dat ik de gevangenis indraaide, maar ze is niet de enige die blaam treft. Als we toch met ons vingertje gaan wijzen, dan wijs ik naar de aanklager met zijn overactieve verbeelding, naar de goedgelovige jury en naar de bloedorstige journalisten. Ze riepen allemaal om gerechtigheid.

Maar wat ze wilden was een verhaal.

(Nou, pak de popcorn er maar vast bij, want man o man, een verhaal werd het.)

Er was eens, zeiden ze, een kwaadaardige moeder die een dochter kreeg. De dochter bleek erg ziek te zijn en er was van alles mis met haar. Ze kreeg sondevoeding, haar haren vielen er met plukken tegelijk uit en ze was zo zwak dat ze in een rolstoel moest worden rondgereden. Achttien jaar lang was er geen enkele arts die snapte wat haar precies mankeerde.

Toen kwamen twee politieagenten de dochter redden. En zie daar, het meisje bleek volkomen gezond – de slechte moeder was

degene die ziek was. De aanklager vertelde iedereen dat de moeder haar dochter jarenlang had vergiftigd. Het was de schuld van de moeder dat het meisje voortdurend overgaf, dat ze ondervoed was. Een geval van zware kindermishandeling, noemde hij het. De moeder moest gestraft worden.

Nadat ze was gearresteerd, stortten de media zich als aasgieren op haar, ze wilden allemaal maar wat graag een graantje meepikken van het verhaal over een gezin dat uit elkaar was gerukt. De krantenkoppen eisten het bloed van 'Perfide Patty', een vrouw van ergens in de vijftig die een meester was in de manipulatie. Alle vrienden van de moeder traptten in de leugens. Het hele land sloeg zich op de borst; iedere advocaat, agent en buurtbewoner was ervan overtuigd dat hij degene was die het meisje had gered. Ze stopten de moeder in de gevangenis en gooiden de sleutel weg. Het recht had gezegevierd en bijna iedereen leefde nog lang en gelukkig. Einde.

Maar waar waren de advocaten toen de moeder voor de duizendste keer het braaksel van het meisje uit het tapijt boende? Waar was de politie toen de moeder avond na avond over medische naslagwerken gebogen zat? Waar waren de burens toen het meisje ver voor zonsopkomst om haar moeder riep?

Leg me dit maar eens uit: als ik mijn dochter bijna twintig jaar lang zwaar heb mishandeld, waarom heeft ze dan aangeboden om me vandaag op te halen?

Om twaalf uur precies komt, zoals beloofd, Connolly naar mijn cel. 'Ben je er klaar voor, Watts?'

Ik klauter van mijn iele bedje en trek mijn kriebelige kakiuniform recht. 'Ja, sir.'

Ik ben een vrouw geworden die kwettert.

De rondbuikige bewaker pakt een grote sleutelbos en fluit terwijl hij mijn deur openschuift. Ik ben Connolly's favoriete gevangene.

Ik blijf nog even bij het bed van mijn celgenote staan, hoewel ik geen scène wil veroorzaken. Maar Alicia zit al tegen de muur, met haar armen om haar knieën geslagen. Wanneer ze me aankijkt, begint ze te huilen. Ze lijkt veel jonger dan twintig.

‘Sst, sst.’ Ik buig me over haar heen en neem haar in mijn armen. Ik probeer stiekem even naar haar verbonden polsen te kijken, maar dat merkt ze. ‘Je moet de wonden blijven insmeren en het verband steeds verschonen. We kunnen geen infecties gebruiken,’ zeg ik, terwijl ik mijn wenkbrouwen plagend optrek.

Met een betraand gezicht kijkt ze me glimlachend aan. Ze hikt. ‘Nee, zuster Watts.’

Ik probeer niet al te trots te kijken. Ik heb twaalf jaar als verpleeghulp gewerkt. ‘Zo mag ik het horen. Díaz gaat vandaag met je lopen. Een halfuur. Doktersvoorschrift.’ Ik glimlach ook en klop op haar haren. Ze hikt niet meer.

‘Schrijf je me?’

Ik knik. ‘En jij kunt me altijd bellen.’ Ik geef een kneepje in haar hand, ga weer rechtop staan en loop naar Connolly die geduldig heeft staan wachten. Op de drempel draai ik me om naar Alicia en neem me voor om haar meteen als ik thuis ben een brief te sturen. ‘Een uur per keer.’

Alicia zwaait verlegen. ‘Veel succes daarbuiten.’

Connolly en ik lopen naar de uitgang. Mijn medegevangenen roepen gedag.

‘We houden contact, hè?’

‘We zullen je missen, schat.’

‘Gedraag je daarbuiten, hè Kietje?’ (Staat voor ‘Musket’, een bijnaam die als belediging is bedoeld, maar als compliment wordt opgevat. Muskieten geven het nooit op.)

Ik wuif zo koninklijk mogelijk, maar zie ervan af om ze handkusjes toe te blazen. Ik kan dit maar beter serieus nemen. Connolly en ik lopen door.

In de hal word ik bijna omvergeduwd door Stevens. Ze lijkt akelig veel op een bulldog – gedrongen en dik, met slappe wangen en af en toe kwijlend. Grommend voegt ze me toe: ‘Opgeruimd staat netjes.’

Stevens was de baas toen ik hier aankwam. Ze is nooit een voorstander geweest van de met-honing-vang-je-vliegenmethode, ze is puur azijn. Maar brute kracht en bangmakerij zijn niet alles, zeker niet tegenover een vrouw van mijn formaat. Het was niet moeilijk om haar klein te krijgen. Ik kan haar niet kwalijk nemen dat ze me haat.

Koket wapper ik met mijn vingers naar haar. ‘Ik wens je nog een heel fijn leven toe, Stevens.’

‘Pas jij maar op dat je niet nog meer kleine meisjes vergiftigt,’ bijt ze me toe.

Omdat ik haar niet kan wurgen, smoor ik haar met vriendelijkheid. Ik glimlach, een en al waardigheid, en loop verder achter Connolly aan.

De opname- en ontslagafdeling is onopvallend: een lange gang met een betonnen vloer, te witte muren en cellen met ramen van dik glas. Aan het eind van de gang bevindt zich een soort kleine kantooruimte met bureaus, computers en scanners. Het zou net zo goed een accountantskantoor kunnen zijn, als accountants tenminste badges en wapens zouden dragen.

De man achter de balie heeft zijn stoel naar de radio toe gedraaid. Hij luistert naar een nieuwsprogramma. ‘Na een korte onderbreking,’ zegt de verslaggever, ‘hebben we het verhaal over een baby die wordt vermist in Indiana. Plus: kan snoep in verband worden gebracht met kanker? Tot zo op wxAM.’ Sinds mijn proces heb ik het nieuws niet meer gevolgd, niet via de radio, niet via de tv, niet via kranten. De media hebben mijn goede naam bezoeeld. Het is hun schuld dat mijn dochter vier jaar lang niet met me wilde praten.

Ik werp een boze blik op de radio. De stoel draait zich naar me om, en ik besef ineens dat ik de man die erop zit ken. Bij mezelf noem ik de kale gespierde man Mister Clean. Ik heb hem vijf jaar geleden leren kennen. Hij flirtte de hele dag met me en vroeg me welke parfum ik ophad, terwijl ik hem van mijn lijf probeerde te houden. Ik deed alsof het me allemaal niets kon schelen, hoewel in mijn lichaam de woede over de onrechtvaardigheid van mijn veroordeling en de angst voor de komende vijf jaar om voorrang streden.

‘Patty Watts?’ zegt hij, terwijl hij de radio uitzet.

Ik knik.

‘Ik herinner me je nog wel.’ Hij glimlacht.

Mister Clean pakt een formulier uit zijn bureaula en verdwijnt daarna in de opslagruimte. Na een paar minuten komt hij terug met een kleine kartonnen doos. Hij overhandigt me een vel papier. ‘Neem de inventarislijst even door en teken dan hier onderaan ter bevestiging dat je vertrekt met alle spullen die je bij je had toen je hier kwam.’

Ik doe de doos open en werp er een blik in. Dan zet ik mijn handtekening.

‘Je mag je gewone kleren weer aantrekken,’ zegt Mister Clean. Hij wijst naar de wc-ruimte en geeft me een knipoog wanneer Connolly even niet kijkt.

Ik knik en loop met de de kartonnen doos in mijn handen weg.

In een wc-hokje trek ik het jasje met DEPT OF CORRECTIONS op de rug uit en pak mijn kleren uit de doos. Na vijf jaar gevangenis is mijn lievelingsjeans, met zijn handige elastieken broeksband, iets te wijd geworden. Ik trek mijn Garfield-T-shirt aan, met daaroverheen een rode sweater met de letters van mijn oude school erop geborduurd, GCC. Mijn oude sokken staan stijf van het zweet, maar ze zijn stukken beter dan de harde wollen sokken die ik hier moest dragen. Nadat ik mijn witte gympen heb aange-

trokken zie ik nog iets onder in de doos liggen. Ik pak het hartvormige medaillon en overweeg even om het in mijn zak te stoppen, maar dan bedenk ik me en hang het om mijn nek. Het is beter dat ze ziet dat ik het cadeau draag dat ze me heeft gegeven toen ze nog klein was.

Wanneer ik de wc-ruimte uit kom, geef ik de lege doos aan Mister Clean.

‘Pas goed op jezelf.’ Hij knipoogt weer.

Connolly en ik lopen door de met tl-lampen verlichte gang naar het parkeerterrein. ‘Word je opgehaald, Watts?’

‘Ja, sir. Ze zal zo wel komen.’ Ik zeg expres niet wie me komt ophalen. Hoewel Rose Gold inmiddels drieëntwintig is, beschouwen sommige mensen haar nog steeds als een ziekelijk klein meisje. Sommige mensen zien ons liever niet herenigd. Het maakt ze niet uit dat ik nachtenlang haar vitale functies in de gaten hield wanneer ze weer eens in het ziekenhuis lag. Ze weten niet hoe ver moederliefde gaat.

Bij de deur blijven we staan. Mijn vingertoppen tintelen als ik mijn hand uitsteek naar de stang van de deur.

Connolly krabt aan zijn Tom Selleck-snor. ‘Mijn schoonouders waren erg onder de indruk van dat pierogirecept.’

Ik klap in mijn handen. ‘Dat zei ik toch!’

Na een korte aarzeling voegt hij eraan toe: ‘Martha ook. Ze heeft vannacht niet op de bank geslapen.’

‘Kleine stapjes, sir. Ze draait nog wel bij. Blijf vooral dat boek lezen.’ Ik heb de bewaker in de afgelopen paar maanden wat tips gegeven uit *De vijf talen van liefde*.

Connolly lacht. Hij maakt even een verloren indruk.

‘We gaan niet sentimenteel worden, hè?’ Ik geef hem een klap op zijn schouder.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Succes daarbuiten, Patty. Laten we afspreken dat we elkaar nooit meer zien, oké?’

‘Dat is niet de bedoeling, nee,’ zeg ik. Ik kijk hem na terwijl hij wegloopt. Zijn clownesk grote schoenen knallen tegen het linoleum. Wanneer zijn kolossale lijf in een kantoor is verdwenen en de deur achter hem dichtgaat, rest nog slechts een spookachtige stilte. En dat is dat, de gevangenis van Illinois is blijkbaar klaar met me.

Ik probeer het woeste gebonk in mijn borst te negeren en duw de deur open. Terwijl ik het verblindende zonlicht in loop, verwacht ik half en half dat er een alarm zal afgaan of dat er een rood licht gaat branden. Maar het is echt zo eenvoudig: een gebouw betreden, een gebouw verlaten, niemand die er enige aandacht aan schenkt. Ik kan naar de film gaan of naar de kerk of naar het circus. Ik kan zonder paraplu overvallen worden door een onweersbui, ik kan onder bedreiging van een vuurwapen beroofd worden. Ik ben vrij en er kan me van alles overkomen. Ik strek mijn vingers en verwonder me over het frisse novemberbriesje. Met mijn hand boven mijn ogen kijk ik of ik de oude Chevy-bestelwagen ergens zie staan. Maar het parkeerterrein is een zee van personenauto’s. Geen mens te bekennen.

Ze kan nu elk moment komen.

Ik ga op de wankelende bank zitten en begin te mopperen wanneer het plastic protesteert onder mijn gewicht. Nadat ik een paar minuten vergeefs heb geprobeerd om een prettige houding te vinden, ga ik weer staan. Ga ik weer ijsberen.

In de verte zie ik mijn bruine bestelwagen de lange smalle weg op draaien die naar de ingang leidt. Terwijl de auto steeds dichterbij komt, strijk ik mijn haar glad en trek ik mijn sweater recht. Ik schraap mijn keel, alsof ik iets wil zeggen, maar ik kan alleen maar staren. Tegen de tijd dat de bestelwagen het parkeerterrein op rijdt, kan ik de smalle schouders en het donkerblonde haar van mijn kleine meid zien.

Ik kijk naar Rose Gold terwijl ze achteruit parkeert. Ze zet de

motor uit en leunt met haar hoofd tegen de hoofdsteun. Ik stel me zo voor dat ze haar ogen even dichtdoet. Haar haren, die tot op haar borst vallen, bewegen mee op het ritme van haar ademhaling. Rose Gold wilde als klein meisje al lang haar, en nu heeft ze het.

Ik heb ergens gelezen dat de gemiddelde mens honderdduizend haren op zijn hoofd heeft – die met blond haar wat meer, die met rood haar wat minder. Ik vraag me af met hoeveel lokken je een vuist kunt vullen. Ik zie voor me hoe ik mijn dochter liefdevol omhels en mijn vingers met haar haren verstrengel. Ik heb altijd tegen haar gezegd dat het beter was om haar hoofd kaal te scheren. Dan ben je veel minder kwetsbaar – er is niets om vast te grijpen.

Dochters luisteren nooit naar hun moeder.

Wanneer ze opkijkt, vinden onze blikken elkaar. Ze zwaait naar me alsof ze de koningin van het bal is. Ook ik steek mijn arm op en spiegel haar opwinding. Op de achterbank van de bestelwagen zie ik een kinderzitje. Het zal mijn kleinzoon zijn die daar zit.

Ik stap de stoep af en begin naar mijn familie te lopen. Het is al bijna vijftientig jaar geleden dat ik voor het laatst met een baby te maken had. Over een paar seconden zullen zijn kleine vinger-tjes de mijne beetgrijpen.

2

Rose Gold

Vijf jaar eerder, november 2012

Soms kon ik gewoon niet geloven dat ik mocht lezen wat ik wilde. Ik wreef over de foto's in de glossy's. Een perfect paartje, hand in hand op het strand. Een tienerjongen met slordig haar die in een wachtende auto klauterde. Een stralende moeder die met haar dochtertje op haar arm door de straten van New York liep. Al die mensen waren beroemd. Ik wist dat de moeder een muzikante was die Beyoncé heette, maar de anderen kende ik niet. Ik wist zeker dat de meeste andere achttienjarigen hen wel zouden herkennen.

'Rose Gold?'

Ik schrok op. Mijn manager Scott stond voor me. 'We gaan zo open,' zei hij. 'Kun je dat blad wegleggen?'

Ik knikte. Scott liep door. Had ik me moeten verontschuldigen? Was hij boos op me of hoorde het gewoon bij zijn werk? Zou ik hiervoor een berisping kunnen krijgen? Er werd van me verwacht dat ik mijn meerderen respecteerde. Er werd ook van me verwacht dat ik ze te slim af was. Mijn moeder was dat altijd gelukt.

Ik staaarde naar de *Chit Chat* in mijn handen. Ik had in het rodelblad naar haar naam gezocht. Tijdens het proces waren er in het blad drie artikelen over ons verschenen, maar nu, op haar eerste dag in de gevangenis, hadden ze niets te melden. Net zomin als de grote kranten. De gevangenschap van mijn moeder was alleen nog maar een stuk met een schreeuwerige kop waard in ons plaatselijke sufferdje, de *Deadwick Daily*.

Ik legde het tijdschrift terug op het schap. Scott begon in zijn handen te klappen terwijl hij door de winkel beende en schreeuwde: 'Een glimlach is onderdeel van jullie outfit, mensen.' Ik keek even naar Arnie achter Kassa 2. Hij rolde met zijn ogen. Had ik iets verkeerd gedaan? Stel dat hij nooit meer met me wilde praten? Stel dat hij tegen al onze collega's zou zeggen dat ik niet goed snik was? Ik wendde mijn blik af.

De bewaker opende de deuren van Gadget World. Er stond buiten niemand te wachten. Op zondagochtend was het altijd stil. Ik deed de lamp van mijn kassa aan. De grote gele 5 lichtte niet op. Mijn moeder zei altijd dat het ongeluk bracht als er een lamp kapotging.

Ik kreeg een steeds akeliger gevoel in mijn buik. Het afgelopen jaar had ik tegen elke grote dag van haar proces opgezien: de openingspleidooien, mijn getuigenverklaring, het vonnis. Maar het kon de journalisten niet schelen dat Perfide Patty achter de tralies zat. Ik was de enige die eraan dacht dat het haar eerste dag in de gevangenis was. Ze zou nog steeds op vrije voeten zijn als ik niet in die getuigenbank had plaatsgenomen. Ik had haar sinds de arrestatie niet meer gesproken.

Ik probeerde me mijn moeder – één meter vijfenzestig groot, en gedrongen – voor te stellen in een oranje overall. Stel dat de bewakers haar iets aandeden? Stel dat ze de verkeerde medegevangene kwaad maakte? Stel dat ze ziek werd van het eten? Ik wist dat ik om al die dingen blij zou moeten zijn. Ik wist dat ik mijn

moeder zou moeten haten, want iedereen vroeg steeds aan me of dat zo was.

Ik wilde me haar niet in het heden voorstellen, onder de blauwe plekken en steeds bleker door het gebrek aan zonlicht. Ik wilde me de moeder herinneren bij wie ik was opgegroeid, de vrouw met de brede schouders en dikke armen, die in een paar minuten brood kon kneden. Haar haar was kort en bijna zwart, dankzij goedkope haarverf. Ze had mollige wangen, een wipneus en een brede, stralende lach. Ik hield van haar lach omdat ik graag naar haar tanden keek: wit en recht en netjes, een mond net zo georganiseerd als haar kasten. Maar ik viel vooral op haar lichte blauwgroene ogen. Die waren vriendelijk en betrouwbaar zonder dat ze iets hoefde te zeggen. Wanneer ze haar vlezige hand op de jouwe legde en je aankeek met die zeeegroene ogen, dan wist je dat je je nooit alleen zou hoeven te voelen.

‘Jij bent toch Rose Gold?’

Ik schrok weer. Een jongen die eruitzag als een Disneyprins stond voor me. Ik herkende hem. Hij kwam vaak videogames kopen.

De jongen wees naar mijn naamplaatje. ‘Oké, dat was flauw. Ik ben Brandon.’

Ik staaarde hem aan, bang dat ik iets verkeerd zou zeggen en hem zou verjagen. Hij bleef me aankijken – zat er soms iets op mijn gezicht? Ik pakte zijn aankopen van de band: een videogame met op de cover een soldaat met een geweer, en vier zakjes M&M’s Pinda.

‘Ik zit op Deadwick High,’ vervolgde Brandon.

Hij was jonger dan ik. Ik was al achttien en had mijn eindexamen behaald.

‘Oké,’ zei ik. Er werd vast van me verwacht dat ik iets anders zei. Waarom zou zo’n leuke jongen als Brandon überhaupt met me praten?

‘Heb jij daar ook op gezeten?’

Ik krabde aan mijn neus, zodat ik mijn tanden met mijn hand kon bedekken. ‘Ik heb thuis les gehad.’

‘Cool.’ Hij lachte naar zijn voeten. ‘Ik vroeg me af of je zin had om met me uit te gaan.’

‘Waarnaartoe?’ vroeg ik verbaasd.

Hij lachte. ‘Gewoon, een date.’

Ik liet mijn blik door de lege winkel glijden. Brandon stond voor me, met zijn handen in zijn zakken, wachtend op een antwoord. Ik dacht aan Phil, mijn onlinevriend. ‘Ik weet het niet.’

‘Doe nou,’ zei Brandon. ‘Ik bijt echt niet, hoor.’

Hij leunde over de toonbank toen hij dat zei. Onze gezichten waren heel dicht bij elkaar. Ik zag de kleine sproetjes op zijn neus. Hij rook naar jongenszeep. Mijn hart begon te bonken. Ik zou eindelijk mijn eerste kus kunnen krijgen. Telde dat als ontrouw als je je onlinevriendje nog nooit in het echt had gezien?

Brandon gaf me een knipoog en sloot toen zijn ogen. Waarom ging hem dit allemaal zo makkelijk af? Ik deed mijn ogen ook dicht. Maar stel dat ik zijn mond miste en zijn neus kuste? Ogen open dus. Zou ik mijn tong gebruiken? In de bladen stond dat je af en toe je tong moest gebruiken. Maar niet je tanden. Nooit je tanden.

Mijn tanden.

Ik kon hem echt niet zo dicht bij mijn tanden laten komen. Bovendien zou Scott ons kunnen zien. Onze gezichten waren nog maar een paar centimeter van elkaar verwijderd. Ik had me zonder het te beseffen ook over de toonbank heen gebogen. Ik zou het vast verknallen. Ik was er nog niet klaar voor. Met een ruk deed ik mijn hoofd naar achteren. ‘Slecht moment,’ mompelde ik.

Hij deed zijn ogen open en keek me met een schuin hoofd aan. ‘Wat zei je?’

‘Dat het een slecht moment is.’ Ik hield mijn adem in.

Hij maakte een wegwerpgebaar. ‘Ik heb nog niet gezegd wanneer. Je hebt het toch niet eeuwig druk?’

Ik had het nooit druk, maar dat zou niet het goede antwoord zijn. Ik knakte met mijn knokkels en probeerde te slikken. Ik had een droge keel.

Brandon trok zijn wenkbrauwen op. ‘Moet ik je soms smeken?’

Ik zag al voor me dat ik de komende twee dagen dit hele gesprekje weer opnieuw zou beleven. Ik moest eronderuit zien te komen voordat ik alles verknalde. Ik stopte een lok haar – kort en vlassig – achter mijn oor. ‘Sorry,’ zei ik tegen zijn t-shirt.

Brandon deed een stap naar achteren. Hij kreeg rode wangen. Ik zag zijn lach veranderen in een gemene grijns. Ik had vast iets verkeerd gezegd. Ik kromp ineen en wachtte af.

‘Wat sta je daar nou als een zoutpilaar?’

Mijn mond viel open. Ik sloeg gauw mijn hand ervoor.

‘En denk maar niet dat je die tanden kunt verbergen! Die zijn fucking walgelijk. Jij bent zelf fucking walgelijk,’ beet Brandon me toe.

Niet huilen, niet huilen, niet huilen.

‘Ik vroeg het alleen maar omdat mijn vriend zei dat ik dat niet zou durven,’ zei hij. Meteen dook er een opgetogen jongen achter Kassa 2 vandaan.

Ik voelde de tranen achter mijn ogen branden.

‘Alsof jij ooit nee tegen me zou zeggen!’ wierp Brandon me nog voor de voeten, voordat hij wegliep met zijn plastic Gadget Worldtas. Zijn vriend gaf hem een high five.

De eerste dikke traan biggelde over mijn wang.

Zodra ze de winkel uit waren, liep ik snel weg van mijn kassa, Arnies blik negerend. Ik dacht aan Malafide en Jafar en Cruella de Vil en Scar en Kapitein Haak: uiteindelijk verloren de slechteriken altijd.

In de kantine was niemand. Ik deed de deur achter me op slot.

Ik had niet meer zo luid gesnikt sinds twee maanden geleden, toen ik mijn moeders vonnis hoorde.

Na mijn werk reed ik voorzichtig in mijn moeders aftandse bestelwagen de vijftien kilometer naar mijn appartement. Ik had twee maanden geleden mijn rijbewijs gehaald, met behulp van mijn moeders voormalige beste vriendin, Mary Stone, die me had opgegeven voor rijlessen en me had meegenomen naar het Bureau Rijvaardigheidsbewijzen voor een theorie- en praktijkexamen. De ambtenaar daar zei dat ik die maand de eerste was met een perfecte score. Soms stapte ik in de auto en reed wat rondjes om het gebouw, gewoon omdat het kon.

Ik parkeerde de auto voor mijn appartementencomplex. Nadat ik de baan als caissière bij Gadget World had gekregen, had mevrouw Stone me ook geholpen bij het zoeken naar goedkope woonruimte in Deadwick. Sheridan Apartments was een verwaarloosd gebouw van vier verdiepingen – volgens mevrouw Stone was het gebouwd toen zij een kind was. Soms kreeg ik muizen op bezoek, maar ik betaalde er nog geen vierhonderd dollar per maand aan huur. Volgens mevrouw Stone was het een mooie starterswoning voor me. Ik wist niet precies waar ik dan wel mee startte.

Ik sloot de auto af en begaf me naar de ingang. Toen ik over het betonnen pad liep, trilde mijn telefoon in mijn zak. Ik dacht expres aan Brandon, terwijl ik een voet op iedere scheur in het beton zette.

Phil: *Vanavond chatten?*

Ik: *Graag, rotdag gehad.*

Phil: *Wat is er gebeurd?*

Binnen schopte ik mijn schoenen uit en ging meteen door naar de weegschaal in de badkamer. Sinds ik negen maanden geleden uit het huis van mijn moeder was vertrokken, was ik dertien kilo aangekomen. De laatste tijd was ik op gewicht gebleven. Ik keek naar beneden. Nog steeds 46 kilo.

Ik meed de spiegel toen ik de badkamer verliet. Ik kon de ener-

gie voor de hele procedure gewoon niet opbrengen. (Stap één: controleren of de bleekstrips werkten. Ik gaf aan iedere tand een cijfer op een schaal van één tot tien en noteerde die dan in een klein notitieboekje zodat ik kon bijhouden of ik vooruitgang boekte. Stap twee: met een meetlint meten hoeveel mijn haar was gegroeid. Ik had visolie geprobeerd, biotine en andere vitamines, maar niets werkte: mijn haar groeide er niet sneller door. Stap drie: mezelf van top tot teen bestuderen, lichaamsdeel voor lichaamsdeel, en onthouden wat me niet beviel. Ik had een lijstje in mijn hoofd, dus ik wist precies waaraan gewerkt moest worden.) Ik probeerde de procedure niet vaker dan één keer per dag te doen en op rotdagen als deze sloeg ik hem gewoon over. Ik deed de lamp in de badkamer uit. Ik had honger.

In de keuken legde ik een bevroren macaroni-kaasschotel in de magnetron en leunde tegen het aanrecht. Ik las de verpakking en vroeg me af hoe ‘chorizo’ zou smaken. Sinds ik hier woonde, leefde ik vooral op cornflakes en magnetronmaaltijden. Ik had geprobeerd mezelf te leren koken, maar mijn timing was steeds mis – aangebrande groente of ongere rijst. Ik vond het jammer dat er niemand meer was die voor mijn eten zorgde, al waren het dan gewoon maaltijdvervangende shakes geweest zoals Peditasure. Soms stak ik waxinelichtjes aan, net als mijn moeder altijd had gedaan om de maaltijd wat op te fleuren.

De magnetron piepte en ik haalde de macaroni eruit. Nog steeds leunend tegen het aanrecht scheurde ik het plastic open en at ik de pasta voorzichtig op, waarbij ik de koele tanden van de vork tegen mijn tong duwde. De met cheddar bedekte gekrulde buisjes gleden soepel door mijn keel, vol vertrouwen hun enkele reis aflegend. Tussen mijn kiezen knerpten broodkruimels. Ineens proefde ik iets scherps – dat moest de chorizo zijn! Ik kreeg tranen in mijn ogen en kippenvel op mijn armen. Al die nieuwe smaken zouden me nooit gaan vervelen.

Ik trok de koelkast open en pakte er een kant-en-klare lunch uit – deze bestond uit crackers, stukjes kalkoen en blokjes kaas – en ook nog een plastic fles chocolademelk. Ik overwoog even om gewoon uit de fles te drinken, maar toen zag ik ineens haar gloeiende blik voor me. Ik schonk de melk in een glas.

Ik: *Er waren een paar scholieren in de winkel, echte K-zakken.*

Ik was bijzonder ingenomen met mijn terloopse gebruik van ‘K-zakken’. Vloeken was altijd strikt verboden geweest.

Ik: *Maar ik zit er niet meer mee.*

Ik: *Hoe was jouw dag?*

Ik had altijd gehoopt dat ik gewoon streng voor mezelf was. Dat anderen me vast niet zo lelijk vonden als ik vreesde. Maar Brandon vond me wel lelijk. Mijn magere lichaam leek meer op dat van een zesjarig jongetje dan dat van een vrouw. Ik had geen borsten. Mijn tanden waren puntig en verrot. Hoewel ik dertien kilo was aangekomen, was ik nog steeds veel te mager, ik vulde nog steeds geen stoel in de bus. Niemand vond me mooi, zelfs mijn moeder niet, die me altijd angstvallig een ‘mooie ziel’ noemde, maar nooit mooi. Ze koos de ergste momenten uit om eerlijk te zijn.

Phil: *Wat naar voor je.*

Phil: *Mijn dag was besneeuwd ;-)*

Phil was een paar jaar geleden naar Colorado verhuisd om vaker te kunnen snowboarden. Hij had zijn ouders zover gekregen dat hij van hen in de blokhut van zijn oom en tante mocht wonen, in de voetheuvels van de Front Range, zo’n zeventig kilometer ten zuidwesten van Denver. Met dit rebelse trekje van hem, in combinatie met zijn romantische belangstelling voor mij, had hij zich voor me weten te winnen. Hij had me ook geholpen om te begrijpen wat mijn moeder me aandeed, dus in feite had hij me het leven gered. We hadden elkaar leren kennen in een chatroom, toen ik zestien was, vlak nadat ik mijn moeder had weten over te halen om internet te nemen in verband met mijn huiswerk. Ik mocht

altijd maar een halfuur online per dag, maar zodra ze in bed lag, ging ik stiekem weer achter de computer zitten. Nu, tweeënhalft jaar later, chatten we dagelijks. Maar geen telefoontjes of webcam. Ik was niet zo goed in spontane gesprekken. Met berichten sturen had ik de tijd om antwoorden te kunnen bedenken. Ik wilde hem niet kwijt.

Nadat ik het lege macaronibakje in de afvalbak had gegooid, nam ik de kant-en-klare lunch mee naar de kamer. Ik ging in de bruine relaxfauteuil zitten die mijn moeder jaren geleden bij een garageverkoop had gekocht en zette de voetensteun omhoog. Ik deed een blokje kaas en een stukje kalkoen op een cracker en wachtte even. Deed mijn maag raar of verbeelde ik me dat alleen maar?

Hardop zei ik: 'Er is niks mis met de macaroni.'

Ik pakte de dvd's die op de bijzettafel lagen: *Alice in Wonderland* en *Pinokkio*. Als kind mocht ik maar drie films zien – *Doornroosje*, *Assepoester* en *Belle en het Beest* – dus ik had heel wat in te halen. Inmiddels had ik me al door de helft van de bibliotheek-dvd's van Disneyfilms heen gewerkt. De allermooiste vond ik *De kleine zeemeermin* – die had ik al dertig keer bekeken. Ik probeerde de drieëndertig te halen, dat bracht geluk.

Maar eigenlijk had ik geen zin in een film. Ik bekeek mijn werkkleding: een kakibroek en een blauw shirt. Morgen zou ik precies dezelfde kleren dragen, dezelfde stapel tijdschriften recht leggen, dezelfde schappen vullen voor de volgende K-zak die Gadget World binnenkwam om me te vertellen dat ik spuuglelijk was.

Stel dat Brandon terugkwam? Stel dat ik hem tegen het lijf liep bij het tankstation of in de supermarkt?

Misschien overdreef ik. Ik had een vriend, een fulltimebaan en een appartement. Ik was bij een tandarts geweest die had gezegd dat ik een prachtig wit gebit kon hebben als hij wat kiezen zou trekken en een brug op implantaten zou plaatsen. Van mijn loon

legde ik nu elke keer vijftig dollar opzij om te sparen voor mijn nieuwe lach. Er zat schot in, dus wat deed de mening van één leuke jongen er nu toe? Brandon betekende niets voor me.

‘Je bent niet walgelig,’ zei ik, misselijk en zenuwachtig. Ik geloofde mezelf niet.

Ik had geen zin om naar een andere stad te verhuizen. Ik had het grootste gedeelte van mijn leven in hetzelfde rijtjeshuis gewoond, dat ik alleen had verlaten om naar de dokter te gaan, of op bezoek bij de burens, of naar school, tot mijn moeder me daarvan af had gehaald. Hoewel ik me aan veel mensen in Deadwick ergerde, waren het in ieder geval vertrouwde gezichten voor me. Ik hield het wel uit zolang ik onze bruine stoelen had, en ik de supermarkt en mevrouw Stone – die bekendstond om haar haverkoekjes en eeuwige optimisme – binnen vijf minuten rijden kon bereiken. Een verhuizing was een te grote ingreep. Maar een korte verandering van omgeving zou me wel eens goed kunnen doen.

Maak een lijst, fluisterde mijn moeder. Dit waren alle mensen die ik kende die niet in Deadwick woonden: mijn moeder, Alex, die in Chicago woonde, en Phil die helemaal in Colorado zat. Phil en ik hadden het er nooit over om elkaar eens in het echt te ontmoeten. Als je elkaar in het echt zag, kon je niet meer fantaseren. Als Phil me zag, zou hij me misschien ook wel walgelig noemen. Misschien maakte hij het dan zelfs wel uit. Toch kon ik het idee niet loslaten.

Ik was drie kwartier bezig met het opstellen van een tekst en koos uiteindelijk voor de meest directe benadering.

Ik: *Zou je het leuk vinden als ik bij je langskwam?*

Ik: *Ik moet hier even weg.*

De drie punten zweefden aarzelend op mijn scherm. Hij was aan het typen en typen en typen. Ik pulkte aan een nijngel. *Bereid je voor op een teleurstelling.*

Phil: *Het komt nu niet zo goed uit. Sorry, schat.*

Phil: *Misschien over een paar maanden?*

Ik blies de adem uit die ik al die tijd had ingehouden. Ik durfde niet te vragen waarom het nu niet goed uitkwam en begon aan een andere lijst: ‘Mogelijke redenen waarom mijn vriend me niet wil zien.’ Misschien had hij nog een vriendin. Misschien was ik de minnares. Misschien mocht hij niet daten. Misschien kon hij helemaal niet snowboarden. Misschien was hij in het echt lelijker dan op zijn foto. Misschien wist hij diep vanbinnen dat ik niet het leuke meisje was op wie hij hoopte – hoewel ik hem een nepnaam had gegeven zodat hij me niet kon opsporen.

Ik had nog nooit iemand gekust. Dat met Brandon was het enige wat er een beetje bij in de buurt was gekomen. Achttien was te oud om nog langer op een eerste kus te moeten wachten – dat had ik wel begrepen uit dat tijdschrift, *Seventeen*. Ik besloot me op Phil te blijven richten. Hij was mijn grootste kans. Bovendien, als we bij elkaar hoorden zouden we elkaar toch een keer moeten ontmoeten, of niet soms?

Ik trommelde met mijn vingers op de stoelleuning, terwijl ik nadacht over hoe ik hier weg kon komen. Ik zou naar Chicago kunnen gaan. Mijn beste vriendin, Alex, de dochter van mevrouw Stone, zei al maanden dat ze me de stad wel wilde laten zien. En de benzine voor een rit van drie uur kon ik vast wel betalen.

Op mijn telefoon opende ik mijn gesprek met Alex. *Het lijkt me leuk om langs te komen!* typte ik. Ik drukte op het kleine blauwe pijltje en beet op mijn lip.

Ik scrolde langs onze chat. Alex had niet gereageerd op de laatste drie berichtjes die ik haar had gestuurd. Ik zou ongerust zijn geworden als ze niet iedere dag berichten op social media plaatste waarin ze omstandig beschreef hoeveel lol ze had met haar vrienden in de stad. De afgelopen maanden had ik een paar van die sites bestudeerd om uit te zoeken hoe ze werkten. Ik had zelfs al mijn moed bijeengeraapt en zelf een account aangemaakt, hoewel

ik er nog steeds geen bericht op had geplaatst. Ik kon ook maar niet besluiten welke profielfoto ik zou gebruiken.

Ik wierp weer een blik op de films die ik had gehoord, maar besloot toen toch de dvd van *De kleine zeemeermin*, de enige film die van mij was, in de dvd-speler te stoppen.

Een halfuur later had Alex nog steeds niet gereageerd, en Jutter en Sebastiaan boden deze keer ook geen afleiding. Ik zag steeds voor me hoe het woord WALGELIJK in neonletters boven mijn hoofd hing, met twee knipperende pijlen ernaast die naar me wazen. Het woord tatoeëerde zichzelf op mijn voorhoofd en wangen, in mijn mond. Ik trok mijn fleecedeken met zebraprint – die mijn moeder voor me had gemaakt – op tot aan mijn kin. Het woord volgde me tot daar en bonkte in mijn oren. Ik zag voor me hoe het door het bloed in mijn aderen vloeiende, en ik schudde mijn hoofd om het beeld kwijt te raken. Ik had hem moeten negeren, gewoon in dat blad moeten blijven bladeren.

Het blad. Ik pakte mijn telefoon weer en scrolde langs wat oude mails. Ik vond die van Vinny King, die voor *Chit Chat* schreef en me een paar keer om een interview had gevraagd in ruil voor een paar honderd dollar. Ik las het mailtje nog een keer snel door: *De media schilderen je af als een zwak meisje, als een slachtoffer. Wordt het niet eens tijd om iedereen te vertellen hoe het werkelijk zit?*

In die tijd geloofde ik nog in het lot. Ik dacht dat alles wat er gebeurde een reden had.

Toen Vinny King voor het eerst contact met me had opgenomen, zat ik nog aan de sondevoeding. Ik was net verhuisd van ons rijtjeshuis naar dat van mevrouw Stone. Via maatschappelijk werk had ik een therapeut toegewezen gekregen. Journalisten bivakkeerden voor de gebouwen waarvan ze dachten dat ik me er zou kunnen schuilhouden. Tegen de tijd dat ik een getuigenis had afgelegd tegen mijn moeder, zat ik er volkomen doorheen. Hoewel ik het liefst publiekelijk de feiten van de leugens had willen

scheiden, zou een interview met de oude Rose Gold op een ramp zijn uitgelopen. Ik zag de koppen al voor me waarin lacherig werd vastgesteld dat de dochter al net zo gek was als de moeder. De koppen waren ook zonder dat al erg genoeg: 'Moeder heeft geen spijt van uithongeren dochter'.

Maar dat was toen.

Nu was ik stabiel. Het was allemaal niet volmaakt natuurlijk. Ik was bijvoorbeeld misschien nog een beetje te veel met mijn gewicht bezig. Bepaald eten kreeg ik nog steeds niet binnen zonder misselijk te worden, hoewel ik bijna zeker wist dat die misselijkheid in mijn hoofd zat. Ik wist nooit goed wat ik tegen mensen van mijn leeftijd moest zeggen. Ethers als Brandon kregen me er nog steeds onder.

Misschien was ik er nog niet aan toe om te praten over de herinneringen die ik het afgelopen jaar zo goed had weten weg te stoppen. Maar ik kon óf blijven doorgaan met me laten uitschelden door mensen die niets van me afwisten, óf ik kon mijn kant van het verhaal vertellen. De media waren niet meer geïnteresseerd in mijn moeder en mij; ik had al in geen maanden meer iets van Vinny gehoord. Maar misschien kon ik hem zover krijgen dat ik mijn verhaal bij hem mocht doen. En dan kon ik het geld voor het interview gebruiken voor mijn gebit. Of om Phil op te zoeken in Colorado.

Alex had nog steeds niet op mijn berichtje gereageerd. Op tv was Ariël bereid haar stem op te geven.

Voordat ik van gedachten zou veranderen, toetste ik Vinny Kings nummer is. De telefoon ging over. Ik staarde naar mijn schoenen. De veters waren losgeraakt.

Ze dacht aan me.

3

Patty

Ik loop over het parkeerterrein naar mijn dochter. Rose Gold stapt uit, haar kleine gestalte lijkt nog kleiner naast de grote bestelwaggen. Een vrouw van drieëntwintig heeft de plaats ingenomen van de slungelige tiener die ik heb grootgebracht. Haar haar is steil en futloos, van een saaie kleur ergens tussen blond en bruin in. Met haar kleine wipneusje lijkt ze net een muis. Ze draagt een baggy jeans en een heel grote sweater met een ronde hals. Ze komt naar me toe met dezelfde kleine pasjes op haar tenen als altijd, alsof het beton bedekt is met hete kolen. Ze ziet er gezond uit, normaal.

Op die tanden na.

Haar tanden steken lukraak uit haar tandvlees, als oude grafstenen op een begraafplaats. Ze hebben allerlei tinten geel, van eidooier tot dijonmosterd. Bij de wortels hebben sommige zelfs de kleur van modder, aan de bovenkant zijn ze onregelmatig, puntig. Ze lacht – herstel, grijnst – naar me, en doet me meteen denken aan een uitgeholde pompoen. Anderen vinden haar tanden waarschijnlijk verschrikkelijk lelijk. Mij vertellen ze een verhaal. Ze brengen me al die jaren in herinnering van maagzuur dat het glazuur aantastte. Haar tanden getuigen van haar moed.